Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII, Nr. 60 (412), Miercuri 27 Iulie 1955 * 4 pag.; 15 bani

SNOPUL E GATA!

Foto: Gr. PREPELIȚA

Spic cu spic-patriei snop!

Mama și feciorul ei

Despre hărnicia mamei lui Ene Dumitru din comuna Videle știe tot satul. Niciun răsărit de soare n'a găsit-o în pat și nici măcar acasă. E la câmp odată cu zorile. De aceea, Dumitru nu numai că se mândrește cu mama lui, dar ține morțiș să-i urmeze pilda pas cu pas. De când a început secerișul, în fiecare dimineață pleacă împreună cu mama spre tarlaua de păioase.

Să nu credeți cumva că este prea ușor să te scoli zilnic în zori și să mânuiești secerea, fără să te tai măcar la un deget... Mai ales atunci când ai doar zece ani. Dar Dumitru nu se vaită. Cât este el de mic a înțeles bine un lucru: anul acesta a plouat mult și o parte din grâu a fost culcat la pământ. Pâlcurile acestea nu mai pot fi secerate cu secerătoarea și de aceea grâul trebue tăiat cu secera. Niciun bob nu trebue să se piardă.

★

Secerișul e pe terminate. Lanurile de grâu și orz, până mai ieri valuri aurii, unduitoare, s'au transformat acum în miriști golașe. Fumega pe ici, colo, brazdele negre, trase de câte un tractor gălăgios.

Batozele de pe ariile comunei Videle pufăie voioase, anunțând cu mândrie că le-a sosit și lor ziua. Curg boabele de aur de parcă le-ar turna cu găleata. Munca este în toi în jurul acestui uriaș nesătul. Mici și mari, trebăluiesc din zori și până seara. La colțul sanitar două pioniere stau de gardă și discută încetișor:

— Tu mai ții minte ce ne-a spus la școală? Dacă cineva se taie și rana e murdară, înainte de pansament trebue bine spălată.

— Dar nu cu apă obișnuită ci cu asta... se grăbi să răspundă Jana ridicând o sticluță cu apă oxigenată...

Ziua e lungă și soarele dogorește puternic. Simți câte odată că sulițele-i arzătoare vor să te aprindă. Nu mai știi cum să te răcorești măcar pentru o clipă. Nu poți părăsi însă batoza. In astfel de clipe apar însă ulcioarele pionierilor în care clipocește ispititor apa rece, dătătoare de noi puteri. Mama lui Ene ia un ulcior fără să privească anume, cine i-l întinde. O mână mică ține de urechea ulciorului. Mama ridică ochii și dă de fața zâmbitoare a feciorului ei. Ei bată-te norocul!... și zâmbindu-i se apucă din nou la lucru.

Către seară, când duduitul mașinei a tăcut pentru un ceas, vin „artiștii" comunei să-și înveselească părinții și frații mai mari. Tremură lin melodia plină de farmec a doinelor cântate de Mărioara cu atâta foc. Urmează dansul popular „Svâcu" interpretat de grupa celor mai mici pionieri. Programul nu ține mult. Dar după ce țăranii muncitori au ascultat-o pe Mărioara ori au admirat perechea Grosu Florica și Predel Niculina li se pare că oarecum oboseala a pierit.

S'a întunecat. Două siluete se conturează pe drumul către sat ținându-se de mână. Una mare ce poartă pe umeri o furcă și una mică ducând un ulcior care aproape atinge pământul.

Irma CSIKI

In câteva zile

In numai câteva zile, pionierii taberei orășenești din Calafat au strâns, spic cu spic, 45 de snopi de grâu. Dar ei au mai făcut la arie și alte treburi. Unii au cărat apă proaspătă la mașina de treer, alții au adus ziare pentru țăranii muncitori. Când sgomotul mașinii s'a potolit și țăranii s'au așezat la odihnă, pionierii au prezentat un festival artistic chiar acolo, la arie. Acum ei pregătesc piesa „Cravata roșie" pe care o vor da la gospodăria colectivă „Grivița roșie".

Unde-s pionierii?

In tabără e liniște deplină. Unde-or fi oare pionierii? S'or fi dus la scăldat; sau într'o excursie interesantă? Cine știe! Dar drapelul roșu al taberei flutură pe catarg, iar lângă el stă de veghe garda. Ne îndreptăm către catarg și, în curând, ne dumirim. Toți pionierii comunei Merenii de Jos au ieșit în zilele acestea la culesul spicelor de grâu. Rezultatul încă nu l-am aflat dar după treieriș vă vom spune câte kilograme au adunat.

V. Bărgăoanu

PRIN MUNȚI

— Insemnări dintr'un jurnal de călătorie —

La revedere, Moșna dragă!

Miezul unei nopți întunecate, neagră ca smoala, ne învăluie'n tăcere. Nicio stea, nicio rază de lumină, de nicăieri. Turnul ascuțit și cu acoperiș colorat, din curtea vechii cetăți de lângă școala noastră, a căpătat parcă înălțimi fantastice. Săgeata din vârful turnului nici nu se mai vede și turnul însăși nu pare decât umbra unui uriaș fără seamăn, aruncată peste norii de păcură.

De sus plouă; din depărtare se aude bătaia stingheră a unui ceas. La ora asta, satul întreg ar fi trebuit să doarmă, cufundat într'un somn adânc. Cu toate acestea, în curtea școlii noastre e mare zarvă. La lumina unei lămpi se face controlul bagajelor. Veți întreba, de ce e nevoie să se controleze bagajele? Iată că e nevoie!

Data trecută, când au plecat în excursie cei dintr'a IV-a și a V-a, veniseră băieți cu paltoane, cu câte două pături. Ba, Valter Konert luase cu el două perechi de bocanci pentru 3 zile de excursie! Hotărît lucru, un turist nu trebue să ia în bagajul său lucruri de prisos.

Dar de ce a fost nevoie să plecăm pe ploaie și mai ales noaptea? Am plecat noaptea ca să putem ajunge încă pe lumină la cabana Cascada. Până acolo e drum lung, o zi și o noapte ne trebue. Am hotărît să călătorim noaptea cu trenul, iar ziua, să urcăm pe munte. Ș'apoi cine nu știe cât de frumos e să călătorești noaptea? Am plecat pe ploaie fiindcă așa s'a nimerit vremea. Să fi amânat excursia? Nici prin gând nu ne trecea. Câteva picături de ploaie nu ne sperie pe noi.

...Două fâșii de lumină spintecă întunericul, și claxonul unei mașini rupe tăcerea nopții. Cu toții dăm năvală spre poartă. A sosit camionul care ne va duce la Mediaș, la gară. La urcarea pe platformă se iscă mare hărmălae dar curând suntem gata de plecare. De ce n'o fi pornind oare camionul?

Silueta unui om se apropie de platforma noastră. Deși e un întuneric că nu-ți vezi mâna, recunoaștem totuși în chipul acelui om pe Heindrich Bretz, șoferul nostru.

— Uite ce este, — ne zice el — mașina nu vrea să plece!

— Cum nu vrea să plece? — întrebăm noi și o mare îndoială pune stăpânire pe inimile noastre.

— Nu vrea și pace! Ce să-i fac eu?

— Dar ce are?

— Ce să aibă? Un fel de meteahnă. Nu pornește niciodată la drum dacă cei pe care-i duce nu sunt veseli și nu cântă.

Izbucnim în râs, apoi în cântec. De sus plouă, dar noi cântam, cântăm din toată inima. O legănare ușoară și mașina a pornit.

Privim spre școala noastră, spre zidul crenelat al cetății.

— La revedere Moșna dragă! Ne despărțim pentru o săptămână.

Pe munte

...Din Mediaș am plecat cu trenul imediat spre Copșa Mică, iar de acolo, pe linia ce duce la Sibiu. La 9 dimineața am coborît în Arpașul de Jos, o comună situată la poalele munților. Ploaia încetase, în schimb se făcuse așa un noroi că ne intrau picioarele în pământ până la glezne.

Totuși nu era vreme de stat.. După un scurt popas, începem lupta cu băltoacele noroioase și apoi urcăm.

...Urcăm. De două ceasuri, urcăm mereu. Aerul s'a limpezit și cerul începe să dea semne de vreme frumoasă. Perspectiva asta trezește în noi gânduri, încolțite încă în Moșna. Ne făcuserăm planul să facem baie în lacul Bâlea. In Târnava am făcut noi, de multe ori baie, dar într'un lac limpede, de munte, niciodată! Și iată că vremea ține cu noi. Nu încape îndoială că vom face baie în lacul Bâlea!

După trei ore de urcuș am ajuns la cabana Cascada. Soarele a coborît după piscurile munților. După atâta drum și urcuș greu, cu peripeții, ar fi timpul să ne simțim obosiți. Credeți însă că se plânge cineva de oboseală? Nu! Ba, vreo câțiva băieți, dintre care nu lipsește neastâmpăratul de Helmuth Diller, au zărit pe-o pajiște niște măgari. Au cerut învoire dela cabanier și uite-i acum țanțoși, călărind pe măgari. Sunt așa de caraghioși încât noi ne prăpădim de râs. Ca amintire, băieții călări sunt fotografiați.

După asta, ne desbrăcăm și ne culcăm. Am dormit neîntorși până a doua zi.

(va urma).

PRIETENII TĂI DE PESTE HOTARE

A sosit poştaşul!

A sosit poştaşul! Ce de scrisori a adus!..

Pionierii de pe malul Mării Negre ne scriu că au organizat întreceri de înot, turiştii dela Rila sunt încântaţi de pădurile şi lacurile pe care le-au întâlnit în drumul lor, iar tinerii crescători de animale ne anunţă că se îngrijesc de mânjii şi de viţeii încredinţaţi lor pe timpul vacanţei. Iată şi o scrisoare de la agronomul D. Nikolov: „Mulţumesc din toată inima pionierilor din satul Radinovo. Ei ne-au ajutat la plivitul secarei. Munca trebuia terminată repede şi oamenii erau puţini dar pionierii ne-au venit în ajutor", ne scrie el.

Dintr'o altă scrisoare am aflat că pionierii din satul Granit au strâns, la 7 Iulie, 1.300 kg. de fragi, iar în următoarele trei zile încă 5.650 kg.

(Din „Septembrice" gazeta pionierilor bulgari)

La Odvaha e multă veselie

Intr'o regiune pitorească din Cehia de vest, (R. Cehoslovacă) se află satul Karez. Acolo îşi petrec pionierii şi şcolarii o vacanţă veselă într'o tabără ce se numeşte Odvaha. Tabăra le-a pus copiilor la dispoziţie bătătură terenuri unde pot face sport, o grădină, un loc spaţios, special pentru jocuri şi o cantină unde se găseşte mâncare gustoasă. Membrii taberei fac adesea plimbări prin regiunile apropiate şi îndepărtate.

„Gergö - Vede tot, Ştie tot" ne anunţă:

Am primit zilele trecute o scrisoare. Mi-a trimis-o Lengyel Aranka din Koronc (R. P. Ungară). Scrisoarea mă ruga să găsesc un cântec potrivit pe care să-l cânte detaşamentul lui Lengyel pe câmp, la strâns spice. M'am gândit o clipă şi-am propus un cântec.

— Nu merge, mi-a zis scrisoarea. Cântecul tău e prea încet pe când pionierii din Koronc sunt neîntrecuţi la strânsul spicelor.

Şi-atunci am zis aşa:

Noi culegem spic cu spic
uiuiuiuiu!
Pe mirişti nu lăsăm nimic
hop, hop, hop, hop!

— Ei vezi? Asta e bun — sări în sus scrisoarea.

Cu cântecul ăsta, pionierii din Koronc strâng cu hărnicie spicele rămase pe mirişti.

„Gergö" — Vede Tot, Ştie Tot"

(Din „Pajtas" — gazeta pionierilor din R. P. Ungară).

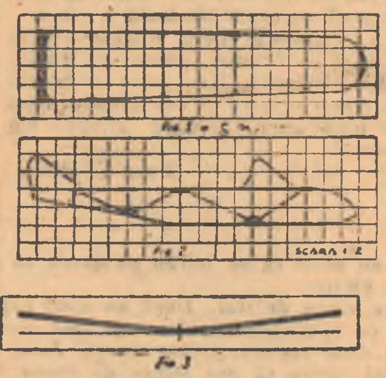
Ce plăcut e să asculţi muzică seara, în cort. Pionierii din R. D. Germană nu se lipsesc de aparatele de radio, construite de ei, nici în excursie.

Răspundem cititorilor

In acest număr, răspundem în continuare pionierului Sorin Popovici din Cluj, indicând cea de a doua construcţie cerută de el, a unui aeromodel simplu.

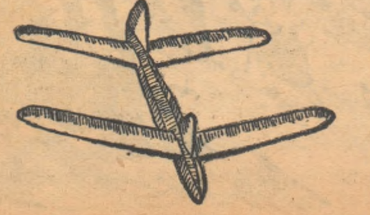
Un aeromodel simplu

Tipul aeromodelului pe care vi-l indicăm este aşa numitul tip al aeromodelului planor tandem. Ca şi în cazul planorului (vezi numărul nostru trecut) am prezentat schiţele de construcţie pe o reţea cu pătrăţele pentru ca să le puteţi mări de câte ori vreţi. In fig. 1 este prezentată aripa, iar în fig. 2 fuselajul. După câte se vede din desenul care prezintă aeromodelul, tipul pe care-l construim are ampenajul aproape de aceeaşi mărime cu aripile. Lungimea fuselajului este de două ori cât lungi-

mea unei aripi, de aceea în fig. 2 s'a desenat scara 1:2. Scheletul aripilor şi fuselajul îl faceţi din baghete de placaj de 4x4 mm. secţiune. Scheletul îl prindeţi în clei. Peste scheletul atât al aripei, cât şi al fuselajului, îmbrăcaţi o hârtie de pergament, calc sau hârtie asemănătoare celei de calc sau pergament. Lucraţi însă cu multă atenţie deoarece aripele trebue bine încleiate, la fel şi hârtia care înveleşte întregul schelet al aeromodelului. In fig. 3 este reprezentată vederea din faţă a aeromodelului. După cât se vede, aripile sunt aşezate în formă de „V", făcând un unghiu nu prea mare cu orizontala.

Lucrat cu multă atenţie, puteţi realiza un aeromodel frumos cu calităţi de sbor.

O PRODUCŢIE A STUDIOURILOR „MAXIM GORKI" DIN MOSCOVA

E greu, cititorule, să-ţi închipui ce simte un băiat într'o astfel de împrejurare: tovarăşii lui se pregătesc veseli şi înfriguraţi de o sărbătoare, iar el e ţinut departe de aceste pregătiri fiindcă e codaş la învăţătură... E greu să-ţi închipui, dar dacă ai să vezi filmul „Doi prieteni" ai să înţelegi totuş amărăciunea din inima lui Vitia Maleev şi a prietenului său de năzdrăvănii, Costia Şişchin. Eroii aceştia doi, care îţi sunt poate cunoscuţi din povestirea „Vitia Maleev la şcoală şi acasă" a lui N. Nosov, fac multe necazuri colegilor, învăţătoarei, părinţilor... Sunt nenumărate zilele când Vitia vine acasă tăcut, cu privirea plecată, fiindcă iar a luat un doi la Aritmetică şi când mama lui Costia găseşte cu mâhnire în carnetul lui de note un alt doi la Limba rusă...

Deseori, seara, la lumina lămpii, tatăl lui Vitia îi explică acestuia, cu răbdare, rezolvarea unei probleme. Dar Vitia nu înţelege nimic. Cum să înţeleagă când toată ziulica a bătut mingea cu Costia Şişchin şi-i rupt de oboseală... Şi lucrurile merg tot aşa. Ba, Costia, de frica „doiurilor" lipseşte dela şcoală şi se preface bolnav. Buna învăţătoare Olga Nicolaevna şi colegii de clasă descoperă însă înşelăciunea. Dela întâmplarea asta care face să le ardă obrajii de ruşine, Vitia şi Costia pricep cât de greu e să înduri dispreţul tăcut al colegilor şi dojana din ochii învăţătoarei. Nu-i lesne să înfrângi necontenita ispită a jocului, să amâni zbenguiala pentru după lecţii şi să trudeşti cu peniţa pe file, în vreme ce seninul cerului te cheamă să zburzi. Trebue să ai voinţă. Vor dobândi Vitia şi Costia voinţă? Da, pentrucă sunt pe aproape colegii, părinţii, profesorii, care-i iubesc totuşi pe cei doi prieteni, cu toate nebuniile lor. Şi nu poţi să nu-i iubeşti pe Vitia şi pe Costia. Sinceritatea lor, isprăvile lor hazlii, dragostea cu care îngrijesc ei de animale îţi spun că totuşi nu sunt nişte băieţi răi.

Şi la serbarea pomului de iarnă, când Vitia, care acum e în stare să rezolve singur o problemă şi Costia, în carnetul căruia străluceşte întâiul patru la Rusă, se bucură cu toţi colegii de frumuseţea serbării, te bucuri şi tu cu ei. Te bucuri şi înţelegi mai bine ce înseamnă mândria datoriei împlinite...

Vasile MĂNUCEANU

OASPEŢI LA PALAT

— Vin marinarii — anunţă cât putu de tare un pionier. Intr'o clipă, toată lumea se rândui într'un careu perfect şi oaspeţii dragi fură întâmpinaţi cu ropote de aplauze şi buchete de flori roşii.

Pioniera A. Rachieru le-a vorbit din partea tuturor:

— Nu v'am cunoscut până acum dragi marinari Potemkinişti care trăiţi la noi în ţară, deşi am auzit multe despre faptele voastre eroice din anul 1905. Suntem fericiţi că aţi venit la noi ca să ne povestiţi despre fapte şi întâmplări prin care aţi trecut. Vă rugăm mai întâi să vizitaţi Palatul nostru drag!

Şi aşa, după ce au deschis uşile multor cercuri, bătrânii marinari, au intrat într'o sală luminoasă unde fete şi băieţi îi aşteptau nerăbdători. S'a ridicat întâi Ivan Mihailovici Sciblichin şi a povestit cât de asuprit era în trecut poporul rus, despre avântul mişcării muncitoreşti din 1905. Ivan Mihailovici tăcu. Pe sub ochelari, privirea sa, înceţoşată de vreme, căuta să-şi amintească de chipurile tovarăşilor pe care i-a pierdut, atunci, în ziua răscoalei. In ciuda celor cincizeci de ani care au trecut şi-a reamintit poate de un chip drag, de un prieten de suferinţe. S'a aşezat şi n'a mai rostit niciun cuvânt.

Potemkinistul Tudose Matei a reluat firul povestirii.

— Mi-aduc foarte bine aminte de ziua în care a izbucnit pe crucişătorul Potemkin, răscoala. Eu aveam pe atunci 23 de ani. Viaţa noastră pe vas era foarte grea. Hrana era proastă, superiorii ne loveau ori de câte ori voiau.

In ziua aceea, s'a adus pe bord carne cu viermi. Nimeni n'a mâncat. Cu toate că ne era foame, noi, marinarii am băut vreo trei zile numai ceai. Superiorii s'au mâniat că nu mâncăm. A sosit printre noi comandantul şi a ameninţat că ne va împuşca dacă nu mâncăm. Asta a pus capăt răbdării noastre.

— Aşa a fost, aşa a fost — murmurau din când în când tovarăşii lui Tudose Matei. Bătrânul marinar continuă să descrie cum s'a răsculat echipajul, cum acesta a judecat cum se cuvine pe comandantul şi pe ofiţerii care-i tratau neomenos pe marinari. Nevrând cu niciun preţ să se predea, crucişătorul a plecat în larg arborând steagul roşu pe catarg.

— La Constanţa ni s'a cerut să ne predăm guvernului român, continuă bătrânul Tudose Matei. Noi nu am cedat şi am navigat spre Crimeea. Acolo s'a tras în noi silindu-ne să ne reîntoarcem la Constanţa. Muncitorii din port ne-au ajutat cu ce-au putut şi aşa ne-am răspândit în toată ţara. Eu am rămas la Râmnicul Sărat, apoi am plecat la Ploeşti unde trăesc şi astăzi.

Acum, după 50 de ani, guvernul României noi ne-a ajutat să ne revedem toţi acei care am luptat pe crucişătorul Potemkin şi ne aflăm în Republica Populară Română. Aproape că nu ne-am recunoscut. Ne iscodeam şi ne spuneam unul altuia cum ne cheamă...

Pionierii îi priveau cu mult respect pe bravii marinari. Pe pieptul fiecăruia dintre oaspeţi, străluceau decoraţiile primite de curând.

Un grup de fete şi băieţi le-au înmânat daruri. In dorinţa de a lega o prietenie şi mai strânsă cu bătrânii marinari, pionierii le-au cerut adresele şi au făgăduit că le vor scrie.

Smuc Fredi l-a petrecut pe Ivan Mihailovici până la maşină. L-a sprijinit cu multă grijă când acesta a coborît vechile trepte ale parcului. La fel au fost ajutaţi şi ceilalţi marinari.

— Să-mi scrieţi! strigă bătrânul Prihonenco Vasile către un grup de copii când maşina porni.

— Vă vom scrie neapărat, nu vom uita adresa: Str. Miron Costin, nr. 76, Constanţa.

Elena DRAGOŞ

Pionierii îi povestesc lui Ivan Mihailovici Sciblichin cum îşi petrec vacanţa de vară la Palatul pionierilor.

AŞA E PE LA NOI!

Să vă spunem drept ne-am mirat tare mult când am citit reportajul lui Gheorghiţă despre o anume tabără de curte din Bucureşti. Cum, poate exista o tabără de curte fără activitate? Ne-am gândit că poate îi vom ajuta pe pionierii din acea tabără povestindu-le despre noi. Şi ca noi, credem că vor răspunde şi alţi pionieri.

Pionierele dela Casa de copii „23 August"-Huşi

Avem bibliotecă

Nu vrem să ne lăudăm, dar să ştii că avem o bibliotecă bogată. Şi toate pionierele din unitatea noastră sunt bune cititoare.

Dragă Gheorghiţă, să nu crezi că ne mândrim numai cu biblioteca noastră pentrucă-i bogată, (numără doar aproape 400 de volume). Ne mândrim şi cu faptul că n'a rămas nici o carte necitită.

Florica MUNTEANU

Toate îmi sunt prietene

Vă scriu pentrucă doresc tare mult să ştiţi ce prietenie frumoasă există între pionierele din unitatea noastră.

Eu am venit la Casa de copii din Huşi abia prin Februarie, anul acesta. De obicei, când intri într'un colectiv nou, te simţi un timp singură, stingheră. Eu n'am avut timp să simt aşa ceva. Dela început mi s'a arătat multă prietenie.

De atunci a trecut multă vreme şi prietenia care ne leagă este tot mai strânsă.

Luxandra RĂDUCEANU

Cu ce ne mai ocupăm

Din scrisoarea mea vei afla că pionierele din tabăra noastră în afară de joacă se mai ocupă şi cu alte treburi.

Încă de dimineaţă, tovarăşa instructoare ne-a spus că vom merge undeva. Abia spre seară am aflat că vom merge să adunăm dude din care se vor scoate seminţele pentru cultivarea puieţilor de dud.

A doua zi am adunat 130 de kg. de dude.

Mariţa CRISTIAN

Singure am făcut totul

Dragă Gheorghiţă,

Ne-a părut tare rău aflând că ai găsit o tabără de curte fără o activitate atrăgătoare, unde copiii nu vin.

Noi suntem foarte fericite că am izbutit să ne facem o tabără de curte şi că în ea ne simţim foarte bine. Să nu crezi cumva că vrem să ne lăudăm.

Să vezi însă cum a fost dela început.

Curtea căminului nostru, nu-i nici prea mare şi n'are nici împrejurimi pitoreşti. Dimpotrivă, în fundul curţii sunt nişte magazii vechi, iar pe o parte şi pe alta a curţii sunt gardurile vecinilor noştri, nişte garduri roase şi ele de vreme.

Intr'o zi, chiar după primele zile de vacanţă, vine la noi Volovati Florica, conducătoarea unităţii. Ce ne-a spus n'o să-ţi spunem (la urma urmei nici tu nu ne-ai spus numărul taberei despre care ai scris). O să-ţi povestim însă ce-am făcut după ce ne-am sfătuit puţin cu ea. Mai întâi am măturat bine curtea. Pe lângă curtea măturată, magaziile şi gardurile păreau parcă mai urâte şi mai murdare. Tocmai asta ne-a necăjit mult de tot. Cu cine era să stăm de vorbă de data aceasta? Cu tovarăşa instructoare, ea ne ştie doar toate necazurile!...

— Avem şi var şi tot ce ne trebue, ne-a spus instructoarea noastră în încheiere.

A doua zi, dimineaţa, multe fete s'au sculat mai devreme ca deobicei. Varul stins, era pregătit de cu seară. L-am pus în găleţi şi ne-am apucat de lucru. Când s'au sculat celelalte, gardurile şi magaziile erau văruite.

— Aşa va să zică, faceţi pe ascuns? ne-au spus ele supărate. Şi niciuna, nici două, grupa Floricăi Cristian ne-a luat bidinelele din mână şi au văruit mai departe. Până seara, varul s'a uscat şi nici nu vă putem descrie ce frumos arăta curtea noastră. Dar cu asta n'am isprăvit. Ne mai rămăseseră multe de făcut; careul, terenul de volei, rondurile cu flori.

— Cum să aranjăm careul? — ne frământam noi. Până la urmă am ieşit şi din încurcătura asta. Aveam în curte nişte cărămizi neîntrebuinţate. Le-am tăiat în jumătăţi şi le-am fixat în şanţurile făcute cu târnăcopul. După ce am fixat cărămizile, formând careul, le-am tras şi lor o văruială.

Terenul de volei n'a fost greu de aranjat. I-am mai întărit stâlpii şi am marcat mai bine tuşa. Straturile de flori le-am plivit şi le-am stropit şi deodată au devenit proaspete şi înmiresmate.

Când s'a deschis tabăra de curte priveam în jur cu multă mulţumire. Era frumoasă curtea noastră. Noi o făcuserăm aşa, cu mâinile noastre.

Aurica POPOVICI,
Elena CONDURACHE
Florica MUNTEANU

Pe la noi e multă veselie

Eu fac parte din echipa de dansuri a taberei şi să ştii că am început să pregătim un program. Ce bine e că s'a mai răcorit puţin! Aurica n'o să se mai plângă că e prea cald şi nu poate dansa. Vroiam să facem repetiţie. Ea nu, că e prea cald. Celelalte fete ne-au cântat melodiile, scutindu-ne să le mai cântăm noi. Când a văzut cât ne străduim, Aurica a uitat de căldură şi a dansat frumos, aşa cum ştie ea.

Luiza BLĂNARU

Nu ne plictisim

A plouat mereu câteva zile. De jucat însă tot ne-am jucat. „De-a v'aţi-ascunselea" este jocul nostru cel mai iubit. Una dintre noi s'a ascuns după un palton din cuier. Mult am mai căutat-o.

Pe seară, o fată dela noi, Jeni ne-a cântat o mulţime de cântece. Nici nu ştiam că Jeni ştie să cânte aşa frumos. Bine că am aflat. O s'o rugăm să ne înveţe şi pe noi multe cântece.

Florica CRISTIAN

N'a fost uşor

Să ştiţi că ne-am bucurat tare mult când tovarăşa instructoare ne-a propus să alcătuim un program artistic. Câteva dintre noi am hotărît îndată să pregătim piesa „Medalia de aur". De fapt toate ne-am străduit ca piesa să fie jucată cât mai bine.

Poate ar fi bine să-şi facă o echipă artistică şi pionierii dela tabăra din Bucureşti.

Florica VOLOVATI

Halal bucătar!

Nicuşor al nostru astăzi a rămas
Pentru prima dată singur să gătească.
„Mergeţi fără teamă! Eu voi îngriji
„Să aveţi diseară-o masă 'mpărătească!"

„Iepurele ăsta, pe cuvântul meu,
„O să-l fac friptură! Hai, să-l iau de-aproape"...
..Bucătarul nostru sare la vânat
Insă, Iepurilă ştie cum să scape!

„Nu l-am prins... Dar lasă, am găsit ciuperci.
„De le pun pe spuză, capăt tot friptură!
„Usturoi le-adaug, şi-apoi tuturor
„Turcii li s'or bate pe'ntrecut la gură!"

Bucătarul nostru-i foarte ocupat,
Pân'la urmă, iată-l, şi'n copaci se suie;
Chiar de-i cad ciuperci din şorţul încărcat,
El pe-o veveriţă mâna vrea să puie!

Seara, când băieţii se întorc flămânzi,
Il găsesc cu ciorba dată'n foc, sărată...
Fiecare ziua şi-o trecu cu spor
Numai bucătarul ăsta, Nicuşor,
Cu bucătăria a făcut-o fiartă!...

În drum spre Orașul Festivalului

Insoțită pe câmpie de tictacul vesel al roților de tren, ori străbătând albastre întinsuri de apă, tinerețea lumii aleargă către luminoasa și înflorita Varșovie. Se duce să-și înfrățească vrerile, nădejdile, visele, cântecul. Fiecare, docherul din Marsilia, minerul din Ural, păstorul din pampasurile Argentinei, studentul din Pekin, poartă în inima lui fluturarea mâinilor de prieteni și de frați care l-au însoțit la plecare. Poartă ca pe-o comoară mesajul lor fierbinte: „Spune-le acolo că ni-i dragă pacea, că avem aceleași năzuinți și îmbrățișează-i pentru noi".

Ce multe graiuri vor suna acolo pe malurile Vistulei! Dar din toate, unul va fi mai puternic, contopind în el bucuria și dragostea de viață: graiul prieteniei.

Spre Festival! Tinerețea lumii străbate mări și oceane, munți și câmpii, chemată de acelaș gând: Puterea prieteniei e de neînfrânt. Pacea, viitorul însorit, prin ea le vom dobândi!

Drum bun, tinerețe a lumii, drum bun...

Scurt popas

Zorile abia și-au arătat fața. Pe peronul garii de Nord, grupări de tineri veseli și nerabdători discută aprins. Călători? Nu, că n'au bagaje. Atunci poate că așteaptă pe cineva. Oricum, buni prieteni trebue sa le fie cei pe care-i așteaptă, dacă s'au sculat așa de vreme să le iasă în întâmpinare. Dar, atenție! Megafoanele anunță ceva. Se iscă în zare o rotocoală de fum și străbate departat un șuer sglobiu. E acceleratul de Constanța. Iată-l, se apropie. Locomotiva pufăie ostenită. Tinerii de-adineauri aleargă grăbiți de-a lungul trenului. Cine sunt oare prietenii așteptați?

...La geamurile vagoanelor răsar, făcând semne bucuroase, o mulțime de băieți și fete în costume albe. Privește-i, privește-i bine! Iți amintești de Festivalul de-acum doi ani dela București? ...Sigur, acum i-ai recunoscut dupa fesurile mici, albe: sunt solii tineretului albanez! In drum spre Varșovia, ei poposesc azi, pentru puțină vreme, în Capitala noastră spre a ne aduce salutul cald al tineretului Albaniei noi. Oaspeții sar cu sprinteneală pe peron. Cât ai clipi, tinerii îi înconjoară. Mâinile se strâng cu emoție, răsună râsete voioase, saluturi. Imnul F.M.T.D. izbucnește nestăvilit. Il cântă graiuri diferite dar la fel de înflăcărate. Carnetele pentru autografe au răsărit ca prin farmec. Se schimbă insigne, daruri. In mijlocul unui grup de albanezi se înalță un strigăt voinic și limpede: „Pace și Prietenie". A strigat Dine Cosatti, muncitor din Tirana, care nu va uita nicicând cuvintele acestea înșățate la Festivalul dela București. Câțiva pionieri, care au venit și ei să întâmpine pe oaspeți, întreabă înfrigurați: „Care sunt fotbaliștii?" Pentrucă uitasem să vă spun că, printre cei 150 de delegați albanezi se află și o echipă de fotbal, orchestră populară, un grup de dansatori... Câțiva tineri își privesc cu mândrie insignele primite dela oaspeți. Alții au înconjurat pe o tânără albaneză al cărei chip pare foarte cunoscut. E tânăra artistă Adivie Alibali care a jucat un rol principal în filmul „Scanderbeg".

Oaspeții, braț la braț cu tinerii români, se îndreaptă spre ieșire. Vor vizita Bucureștiul, apoi își vor continua călătoria spre orașul tinereții. Vor duce acolo cu ei imagini dragi, amintiri frumoase din țara prietenă.

Al. MIHU.

„Când vă veți întoarce dela Festival, să transmiteți un salut voios pionierilor Albaniei!" i-au rugat pionierii români pe delegații albanezi în trecere prin țara noastră.

Amintire scumpă

Zilele trecute, delegația Siriană, în drum spre Festival, a debarcat în portul Constanța. Cravata roșie pe care i-a dăruit-o o pionieră română îi va aminti totdeauna micului sirian din fotografie de primirea caldă pe care le-au făcut-o tinerii din R.P.R.

★ ★

PRIETENII ANEI

Elevele din raionul N. Bălcescu din Capitală își aleg reprezentanta la Festival. Cineva s'a ridicat și a spus: „O propun pe Ionescu Ana". O fată năltuță, subțire, cu cozi castanii și cu priviri sfioase, a tresărit. Urmărește cu emoție freamătul sălii, discuțiile. Iată, o mulțime de mâini se ridică.

Ionescu Ana este elevă în clasa a X-a la Școala medie de fete nr. 21. Cu toată tinerețea celor 16 ani, are amintiri multe. Amintiri care în ceasul acesta o năpădesc toate

In 1951, Ana a vizitat R. P. Bulgaria cu o tabără de pionieri români. A fost prima ei călătorie de acest fel. A văzut Orașul Stalin, Târnovo, Dimitrovgrad, Balcic. Și acum îi stăruie în inimă mireasma minunaților trandafiri din Cazanlâc, chipurile voioase ale pionierilor bulgari.

1953. Festivalul dela București. Ana a fost aleasă să facă parte din delegația care reprezenta pionierii români. Câte prietenii a legat atunci! Cu pionieri germani, sovietici, francezi, belgieni. In acel August l-a cunoscut pe pionierul polonez Ianoș Maziweski. Un băiat slăbuț și palid. Era așa fiindcă în vremea ocupației fasciștii îl împușcaseră în spate și nu se refăcuse pe deplin. De doi ani Ana corespondează cu Ianoș. Dar nu numai cu el. Cu pionieri din Alma-Ata, din Paris, cu instructoarea vieneză Javurek Maria...

Cu multă părere de rău s'a despărțit Ana în 1953 de anii pionieriei. Bucuria înmânării carnetului roșu de U.T.M. i-a șters regretul, dar gândul îi fugea mereu la pionierii ei dragi. Și Ana a devenit instructoare.

Foarte curând, Ana Ionescu va strânge, poate, cu negrăită emoție mâna prietenului ei Ianoș Maziweski Poate îi va regăsi și pe prietenii din Alma-Ata și pe instructoarea din Viena. Dar câți prieteni noi nu-și va mai face! In caietul de 300 pagini, pe care și-l va lua cu ea la Varșovia, vor începe să se aștearnă curând numele și adresele lor, alături de gândurile care vor umple inima Anei, acolo, în luminosul oraș al Festivalului.

B. OPREA

Stegulețele pionierilor din Ilhava

Dacă acum câtăva vreme ai fi făcut o vizită detașamentului „Pavlic Morozov" dela Școala nr. 5 din Ilhava (Republica Cehoslovacă) i-ai fi găsit pe membrii lui în fața unei hărți a lumii. Pe hartă era trasat un drum pornind de pe coastele Africei către Varșovia. In fiecare zi, pionierii înfigeau câte un steguleț pe acest traseu. Iată care e povestea stegulețelor: Aflând de greutățile tinerilor din țările coloniale care n'aveau mijloace să-și trimită reprezentanți la Festival, pionierii au hotărît să-i ajute. Ei au făcut apel la toți pionierii din Cehoslovacia să adune laolaltă un milion de coroane pentru călătoria delegaților din colonii. In fiecare zi ei făceau socoteala câți kilometri de drum reprezintă banii adunați până atunci și înfigeau un nou steguleț pe traseu.

...Așa au contribuit pionierii cehi la ajutorul dat tineretului din țările coloniale pentruca acesta să-și poată trimite delegați la marea sărbătoare a prieteniei.

TELEGRAMA

Zatopek, neîntrecutul alergător ceh, va participa la întrecerile sportive internaționale ale Festivalului.

TELEGRAMA

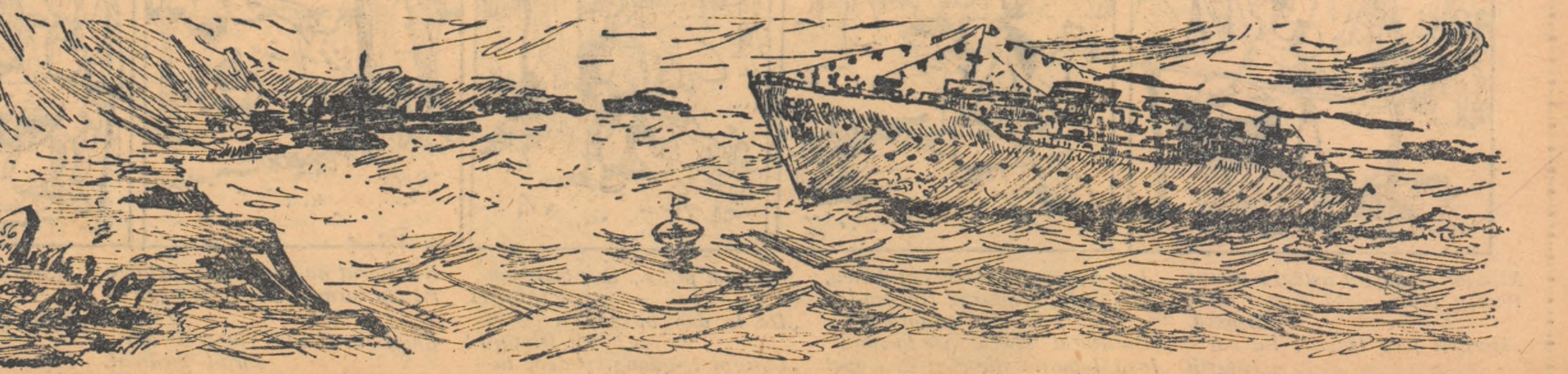
Din R. P. Mongolă au pornit spre Varșovia 15 dintre cei mai buni atleți.

VEȘTI

● Din Indonezia au pornit spre Festival 65 de delegați, un ansamblu cultural de 25 de persoane și un grup de 50 de sportivi.

● Minunatul dans „Maracata" al negrilor din Brazilia va fi prezentat la Varșovia de ansamblul Teatrului Popular brazilian.

● Cu toate greutățile întâmpinate, tineretul din Senegal a izbutit să strângă bani pentru călătoria a zece delegați care sunt în drum spre Festival.

Redacția și administrația: București Piața Scânteii, tel 7 61 00 7 60 10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100 114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin" STAS — 3452 — 52